

DOI 10.31651/2524-2660-2020-1-240-246

ORCID 0000-0003-4649-5638

БРИКУН Людмила Михайлівна,

вихователька дошкільного навчального закладу (ясла-садок) санаторного типу № 74

«Лісова пісня» Черкаської міської ради

e-mail: lisova_pisnya@ukr.net

УДК 37.091.33:793]:331.548(045)

СЮЖЕТНО-РОЛЬОВА ГРА ЯК ОДИН ІЗ МЕТОДІВ РАННЬОЇ ПРОФОРІЄНТАЦІЇ

Визначальна роль у всебічному розвитку юної особистості належить ігровій діяльності, оскільки гра – провідна діяльність дітей дошкільного віку. Через гру відбувається формування психічних та соціальних новоутворень дитини дошкільного віку. Гра – це життя дитини, в якому вона навчається пізнавати світ та бачити в цьому світі себе. Якщо роль дитини в грі величезна, то й в подальшому дитина буде намагатись зайняти високу і кращу нішу в суспільстві. Слушність цього твердження давно доведено, однак досі у педагогів і батьків залишається чимало запитань. Яке місце має займати гра в житті дитини? Як навчати і розвивати у грі? Які іграшки та ігрові посібники потрібні сучасній дитині аби сформувати у неї життєво важливі компетенції, одна серед яких – рання профорієнтація?

Ключові слова: гра; ігрова діяльність; театралізована гра; профорієнтація; метод раннього навчання.

Постановка проблеми. Останнім часом в українському дошкільлі зміцнилися позиції гри як основного розвивального, виховного й навчального засобу. Вихователі приділяють значну увагу організації ігрової діяльності дітей: створюють умови для розгортання сюжетно-рольових та театралізованих ігор, насичують прогулянку рухливими іграми, використовують дидактичні ігри та посібники. Гра сприяє фізичному та емоційному здоров'ю дитини, набуття нею соціальної компетентності, однією з яких є рання профорієнтація, вміння контролю-

вати ситуацію, розв'язувати проблему [1, с. 4–5].

Враховуючи неоціненну роль гри у житті дошкільника, вважаємо за потрібне ще раз повернутися до цього питання. Наголосимо, що завдання і зміст ігрової діяльності визначаються Базовим компонентом дошкільної освіти в Україні [2, с. 9], чинними програмами розвитку, навчання та виховання дітей дошкільного віку. Проблема гри широко висвітлена в науково-методичній літературі (у працях Д.В. Менджерницької, А.П. Усової, А.І. Сорокіної, Р.І. Жуковської, В.Г. Нечаєвої та інших авторів-класиків), у сучасних розробках, зокрема А.В. Артемової, у багатьох статтях педагогів-практиків і методистів, які друкуються в журналах «Дошкільне виховання», «Палітра педагога» та інших педагогічних виданнях.

Мета статті. Розглянути та обґрунтувати організацію ігрової діяльності у закладах дошкільної освіти через ранню профорієнтацію в грі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Щоб усунути недоліки у роботі з дітьми дошкільного віку, необхідно подбати про доцільну організацію ігрової діяльності в закладах дошкільної освіти. При цьому варто пам'ятати, що гра як специфічна діяльність не однорідна, кожний її вид виконує свою функцію в розвитку дитини.

Широкі можливості для інтеграції різних пізнавальних тем та видів діяльності дає саме сюжетно-рольова гра. Вільна сюжетно-рольова гра приваблює дитину тим, що у грі дитина відчуває внутрішню свободу, їй підвладні речі, дії, відносини – все те, що в практичній діяльності досягається важко. Стан внутрішньої свободи пов'язаний зі специфікою сюжетно-рольової гри – діями в уявленій, умовній ситуації. Сюжетно-рольова гра нічого не вимагає від дитини, результат гри не продуктивний. Дії в грі і результат гри є для дитини задоволенням. Але саме в ній дошкільнята вчаться застосовувати набуті знання і вміння на практиці, взаємодіяти з однолітками, шукати нестандартні підходи до розв'язання проблемних ситуацій. Вона ж формує в дитини і систему знань про професії. Ставлячи собі за мету збагатити зміст дитячих ігор, слід знайомити дітей з роботою працівників різних сфер, показати їхню користь та відповідальне ставлення до праці, а також вдячність інших людей за добре зроблену ними справу.

Виходячи з розуміння того, що сюжетно-рольова гра є основним видом діяльності дошкільника, ми вважаємо, що при планомірному, цілеспрямованому, систематичному використанні вона виступатиме і

ефективним засобом розвитку професійної орієнтації дітей дошкільного віку.

Здійснюючи професійну орієнтацію через сюжетно-рольову гру, слід пам'ятати і про гендерні особливості дошкільнят. На сучасному етапі розвитку дошкільної педагогіки питання гендерного виховання дітей хвилює багатьох педагогів, психологів, батьків. Також інтерес до даної проблеми обумовлений тим, що реалізувати особистісно-зорієнтовану модель виховання, в основі якої лежить індивідуальний підхід до зростаючої особистості, на який так наголошується у сучасних програмах розвитку і виховання дітей дошкільного віку, просто неможливо без використання гендерного підходу під час освітнього процесу в сучасному дитячому садку. У дошкільній освіті до недавнього часу була тенденція не враховувати особливості протилежних статей, орієнтуючись на якусь усереднену безстатеву особистість. Вважалося, що вимоги до хлопчиків і дівчаток, оцінки їхньої діяльності і поведінки мають бути однакові. На сьогодні, як науковці, так і педагоги та батьки стали дедалі глибше замислюватися над тим, чому діти дошкільного віку такі різні, несхожі за своїми уподобаннями та діями, і як саме слід будувати свої стосунки з ними, як виховувати і навчати [3, с. 84].

Саме в сюжетно-рольовій грі діти через виконання певних ролей засвоюють уявлення про гендерну поведінку. Хлопчики частіше вибирають для гри «силові сюжети» й у зв'язку з цим відповідні ролі. Дівчаткам більше імпонують ігри з традиційними жіночими ролями. Гра дає змогу засвоїти не лише соціальні ролі, але й набути навички спілкування й взаємодії з однолітками протилежної статі.

Статеворольові стандарти, які формуються в дошкільному віці, набувають для дітей значення моральних законів. Багато хлопців вважають, що дівчачі ігри «погані» і в них не годиться грати хлопцям. Дівчата, в свою чергу, таким же чином думають про ігри хлопців: для більшості дівчат не цікаво, і соромно грати в найулюбленішу хлопчачу гру – «війна».

До традиційних особливостей сюжетно-рольових ігор дітей обох статей можна віднести те, що дівчатка надають більшу перевагу ігровим сюжетам, які відображають типові жіночі інтереси; хлопчики ж більше використовують ігрові сюжети, під час розігрування яких відображаються чоловічі риси. З огляду на дану особливість, можна стверджувати, що тематика сюжетно-рольових ігор дівчаток носить соціально-побутовий характер, а у хлопчиків – суспільний та технічний.

Ігри дівчат частіше спираються на ближній зір: дівчатка розкладають перед собою багатства – ляльки, ганчірочки, намистинки, гудзики – і грають в обмеженому просторі, їм досить маленького куточка. Ігри хлопчиків частіше спираються на дальній зір: хлопчики бігають один за одним, кидають предмети і стріляють в ціль, використовуючи при цьому весь їхній контекст. Хлопцям для їх повноцінного психічного розвитку взагалі потрібен більший простір, ніж дівчаткам. У дівчат вже в ранньому віці проявляється «інстинкт материнства», що виражається в інтересі до інших малюків, в іграх, у дбайливому ставленні до ляльок. Їх увагу привертає насамперед людина, її взаємини з іншими людьми. Чим вони стають старше, тим сильніше зростає їх інтерес до внутрішнього світу людини, її переживань, поведінки. Гендерна диференціація проявляється і у виборі іграшок: хлопці вибирають іграшки пов'язані з технікою, а дівчата – з домівкою.

Дітям ще змалечку говорять про їхнє майбутнє, диференціюючи призначення в сім'ї та суспільстві. Хлопчиків, як правило, орієнтують на кар'єру, соціальні ролі в професійній, громадсько-політичній сфері. Для дівчат рольові орієнтації обмежуються створенням сім'ї, характеристикою майбутніх побутових обов'язків, зокрема господарчих та виховних. Якщо і йдеться про професійні ролі, то обмежуються вони сферою освіти, культури, медицини чи обслуговування: будеш артисткою, художницею, моделлю, кравчиною, перукарем тощо. Якщо хлопчиків орієнтують на проходження служби у війську, на фізичну силу і психологічну витривалість, на досягнення успіху «в праці і в бою», то дівчат орієнтують частіше на здобуття освіти, заміжжя, виховання дітей.

Тому, ми прийшли до висновку, що умовою організаційно-педагогічного впливу гендерного виховання дошкільників є: виконання дітьми різної статі однакових ролей в сюжетно-рольових іграх з сімейно-побутової тематики; залучення хлопчиків і дівчаток до виконання функцій лідерів, капітанів; спрямовувати заохочення дітей обох статей до використання різного обладнання; спільну участь обох статей у виконанні доручень; створення ігрового простору для дітей обох статей.

У статті хочемо висвітлити методичні рекомендації щодо організації сюжетно-рольових ігор:

I. Вимоги до гри: кожна дитина повинна вміти виконувати будь-яку роль тієї чи іншої гри (мінатися ролями); вживати ввічливі слова – необхідна умова культури спілкування; включати в сюжетно-рольові

ігри лічбу та вимір, переходячи від конкретних форм до більш абстрактних; ігровий матеріал має бути привабливий і розміщений у доступних для дітей місцях.

II. Керівництво вихователя грою: знати психологічні та вікові особливості дітей дошкільного віку; завойовувати довіру у вихованців, розуміти ігрові задуми дітей, їх переживання, вміти встановлювати з ними дружні контакти; вміти пробудити у дитини інтерес, цікавість до гри, бажання гратися в колективі однолітків; добре знати структуру рольової гри, її чотири компоненти (розподіл ролей, ігрові дії ролей, ігрове застосування предметів та їх умовну заміну іншими предметами, стосунки між гравцями); проводити роботу з дітьми по ознайомленню з навколишнім життям, працею дорослих у різних сферах, щоб діти мали певні конкретні знання про навколишню дійсність, які б вони могли використати в грі; розвивати в процесі гри у дошкільників творчість, фантазію, уяву, використовуючи різноманітні прийоми: запитання, заохочення, репліку, вказівку, оцінку окремих персонажів, тощо; тримати в полі зору всіх учасників гри, а часом самому бути її учасником (з молодшими гратися разом, у старших дошкільників розвивати самостійність, цілеспрямованість, наполегливість); сприяти організації дитячого колективу у грі, вихованню дружніх почуттів, позитивних моральних якостей.

Ігрова діяльність повинна бути спланована, тому наводимо окремі аспекти планування ігрової діяльності. План дає вихователю змогу заздалегідь продумати методи й прийоми навчання і виховання дітей, бачити шляхи досягнення поставленої мети. Усе, що планує вихователь, має забезпечувати гармонійний розвиток особистості кожної дитини. Слід пам'ятати: планування має бути гнучким, адже на його реалізацію можуть вплинути непередбачені чинники. План – це не формальність, а неодмінна умова успішної та плідної роботи з дітьми, де головне – не схема і форма, а зміст [1, с. 4–5].

Розглядалось планування сюжетно-рольової творчої гри, в якій найуспішніше формується змістовна ігрова діяльність дошкільнят та їхні взаємини. Аналіз планів навчально-виховної роботи показав, що між ігровою діяльністю та змістом занять із ознайомлення з навколишньою дійсністю, спостереженнями поза заняттями (наприклад, на прогулянці) часто немає жодного зв'язку. Але ж такі спостереження випадкові, непродумані й малоцінні для загального розвитку дитини. Також часто недостатній зв'язок між навчанням на заняттях, творчими іграми та працею дітей.

Щоб правильно організувати керівництво іграми, вихователь має, вивчивши ігрові інтереси та рівень розвитку творчих ігор своїх вихованців, скласти перспективний план розвитку ігор на місяць, квартал, півріччя, рік, вказавши теми ігор, обсяг та шляхи їхнього розвитку.

Крім того, конкретизуючи перспективний план, педагог повинен скласти календарно-тематичні плани навчально-виховної роботи (з урахуванням вікових особливостей дітей та рівня їхнього розвитку). Якщо в дітей виникла цікава й корисна у виховному сенсі гра, вихователь має підтримати дитячу ініціативу, змінивши намічену ним ігрову тематику.

Тематичним планом охоплюються ті розділи програми, які сприяють збагаченню змісту сюжетно-рольових та будівельних ігор, забезпечуючи концентровану подачу матеріалу з метою підтримання й розвитку інтересу до тієї чи іншої гри.

Відповідно до провідних ігрових інтересів тематичне планування має включати конкретні спостереження за предметами та явищами навколишнього середовища, екскурсії, добір художньої літератури, ознайомлення з творами мистецтва; конструювання, ліплення, аплікації і малювання; іграшки та атрибути для ігор (зазначити, що треба придбати, що виготовити за допомогою батьків, а що – разом з дітьми).

Під час гри може виникнути потреба в таких атрибутах, які не можна було передбачити заздалегідь. У таких випадках слід підтримати ініціативу дітей, допомогти виготовити або замінити іншими предметами необхідні атрибути і цим самим підтримати інтерес до гри.

Планування роботи з організації сюжетно-рольових ігор для молодших дошкільнят має свої особливості порівняно з плануванням для старших груп. Календарні плани молодших і середніх груп передбачають не лише створення умов для проведення творчих ігор, а й прийоми навчання дітей конкретних дій з іграшками, демонстрацію конкретних ігрових дій. Вихователь планує умови та прийоми, які сприяють проведенню ігор, ним організованих, ігор за особистим задумом, ігор поруч, ігор разом тощо. У молодших групах вихователь планує свою особисту участь в іграх, що створює більш сприятливі умови для організації та керівництва іграми дітей. Ураховуючи те, що в старшому дошкільному віці гра стає самостійною діяльністю, змінюються методи та прийоми керівництва грою, що дістає відображення в календарному плані. Так, участь вихователя в іграх, яка мала велике значення в молодших групах, уже не є такою актуальною.

У календарному плані розписано прийоми стимулювання діяльності дітей: вибір теми гри, розподіл ролей, налагодження позитивних взаємин тощо. Час проведення ігор чітко не визначається, а планується сумарно з іншими педагогічними процесами. Таким чином, кількість часу, який залишається для ігор, значною мірою залежить від того, коли дитину привели до садка, які навички самообслуговування вона має, які взаємини склалися між дітьми, як вони переходять від одного режимного моменту до іншого, чи вміють добирати іграшки тощо.

Визначаючи компетентність дошкільнят в ігровій діяльності згідно з Базовим компонентом дошкільної освіти в Україні, доцільно враховувати такі показники: складність сюжету, його чіткість, наближеність до реального життя, перспективність, логічну завершеність; визначеність ролей, їх узгодженість, типізацію та індивідуалізацію їхніх основних характеристик, адекватність ігрових дій; чітке визначення правил гри, дотримання їх дитиною; збалансоване спілкування з товаришами, оптимістичний настрій [2, с. 12].

Для успішної ігрової діяльності необхідно створити відповідне предметно-ігрове середовище. Для того, щоб ігрова діяльність дітей розвивалася успішно, насамперед необхідно потурбуватися про її оснащення. Важливо, щоб гра відбувалася в безпечних і комфортних для дитини умовах, щоб у приміщенні було просторо, затишно, чисто. Сьогодні актуальним є питання зонування в дошкільних закладах ігрового простору, що дає змогу якнайоптимальніше дібрати й тематично об'єднати іграшки, спрямувати гру в певному напрямку, згрупувати дітей за інтересами, щоб допомогти реалізувати їхні задуми.

Предметно-ігрове середовище передбачає добір і розміщення іграшок (деталізованих та умовних), ігрових модулів, макетів, предметів-замінників, різних ігрових атрибутів з урахуванням вікових особливостей дітей та завдань формування в них навичок різноманітних дій з цими матеріалами [4, с. 29].

Педагоги мають продумано підходити до насичення предметно-ігрового середовища. Нерідко буває так, що в групових кімнатах багато зайвого матеріалу, тимчасом, як потрібного бракує. Вихователі не завжди вміють відмовитися від накопичених речей. Іноді випускаючи старшу групу та набираючи молодшу, педагог залишає в кімнаті матеріали, які призначені для старших дошкільнят і не стануть у пригоді в роботі з малюками.

Усі види іграшок у групі слід підбирати з урахуванням віку, інтересів дітей та завдань, їх розвитку, виховання, навчання. У групах для дітей старшого дошкільного віку вже не іграшки визначають зміст гри а, навпаки, зміст гри визначає вибір іграшок. Старші дошкільники здатні пристосовувати для гри різні предмети-замінники, проявляючи при цьому неабияку винахідливість. Тому у групах для дітей старшого дошкільного віку не повинно бути великої кількості іграшок, адже їх надлишок приглушує інтерес дітей, обмежує можливості творчої уяви. Підводити дітей до розуміння того, що деякі предмети-замінники можна легко перетворити, педагог може у процесі гри. Скажімо, кольоровий папір легко можна розірвати на дрібні шматочки (салат), скрутити у трубочку (термометр), намалювати на ньому візерунок (скатертину, серветку, килимок). Кожна така іграшка цінна тим, що її робить сама дитина. Тому доречно б у кожній групі мати, наприклад, скриньку, а в ній різні коробочки, клаптики, палички, стрічки, бантики, шматочки хутра та інший матеріал, який може знадобитись у грі. Важливо, щоб іграшка-замінник нагадувала зображуваний предмет загальними контурами або якоюсь типовою властивістю, характерною деталлю.

Якщо молодші дошкільники зазвичай ознайомлюються із цими предметами з допомогою педагога, який показує способи гри з ними, послідовні дії, то старші діти уже самостійно використовують умовне ігрове середовище для розгортання сюжету, визначаючи при цьому свої ролі. Використовуючи предмети-замінники, діти виходять за рамки традиційних ігор і дедалі ширше відображають явища навколишньої дійсності.

Варто практикувати широке залучення вихованців до виготовлення атрибутів до різних ігор. Взагалі, добираючи матеріали та обладнання для закладу дошкільної освіти, варто орієнтуватися на загальну стратегічну лінію: матеріали та обладнання мають створювати оптимальну насиченість (не мало, але й не багато) цілісного, багатофункціонального середовища; від традиційних матеріалів, які не втратили своєї розвивальної цінності, не варто зовсім відмовлятися на користь «нового»; матеріали нового покоління слід добирати збалансовано, щоб середовище було співзвучним часу, мало педагогічну цінність; важливо враховувати статево-рольову специфіку і починаючи від 4-5 років вихованців забезпечувати середовищем як спільним так і специфічним для хлопчиків і дівчаток матеріалом; бажано уникати ігрових матеріалів,

які вносять у сюжетно-рольові ігри штампи, одноманітність, обмежують ігрову творчість. Такими небажаними є традиційні ігрові куточки для сюжетних ігор з незмінними темами й сюжетами; украй важливо забезпечити дітям вільний доступ до ігор та іграшок [5, с. 91].

Існують два класи творчих ігор, а саме: ігри, які виникають з ініціативи дитини; ігри, які виникають з ініціативи дорослих. Самодіяльні ігри найбільш яскраво представляють гру як форму практичних розмірковувань дитини над реальним життям. Саме такою і має бути провідна діяльність у дошкільнят [5, с. 113].

Щоб використати на добро всі навчальні, виховні та розвивальні можливості гри, треба насамперед виділити в розпорядку дня час, який діти зможуть присвятити улюбленому заняттю, знаючи, що їх не відриватимуть та не відволікатимуть від нього. Якщо ж з якихось важливих причин гру раптово доводиться припинити, варто подбати про логічне завершення її сюжету або дати дітям можливість продовжити її в інший час.

Неоціненний матеріал дають вихователі систематичні спостереження за грою. Особливо значущими для них є такі моменти: теми, які діти обирають для ігор найчастіше та які лишаються нереалізованими; чи доводять гравці задум до завершення; якщо ні, то що їм заважає; як складаються стосунки між вихованцями; чи виникають і на якому ґрунті конфлікти; як вони розв'язуються.

Розвиток гри відбувається поступово: від ознайомлювальної предметно-ігрової діяльності в ранньому віці до сюжетно-відображувальної, а згодом розвиненої сюжетно-рольової гри у старших дошкільнят. Кожний етап важливий і необхідний, потребує серйозного та вдумливого підходу з боку педагога, бо від того, наскільки ефективно діти засвоюють те, про що дізналися сьогодні, залежить опанування складнішого матеріалу завтра.

Уже на третьому році життя діти відрізняють ігрову дію від реальної, приймають уявну ситуацію і вільно діють у ній: годують, наприклад, ляльку з порожньої тарілки, набирають воду з уявного крана; освоюють ігрові дії: «я-поліцейський», «я вихователь». Пізніше ці ігрові дії починають об'єднуватися простим сюжетом, який відтворює нескладні ситуації з реального життя: «я кухар – готую обід», «я тато – йду на роботу» [6, с. 218].

Ігри, які моделюють відносини дорослих людей і вимагають взаємодії кількох партнерів, тобто сюжетно-рольові, стають доступними для більшості дошкільнят уже на

п'ятому році життя. Це – період розквіту сюжетно-рольової гри, якщо для цього створені необхідні умови.

Існують два протилежні й однаково хибні погляди на сюжетно-рольову гру: її або трактують як засіб для «самовиховання», і вихователь при цьому відмежовується від участі в ній, або друга крайність – організують гру «за підготовленим сценарієм», коли її повністю регламентує дорослий (тема, задум, сюжет, розподіл ролей) [7, с. 42].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Із року в рік підвищується роль суспільного дошкільного виховання. Сьогодні воно виконує ряд соціальних функцій, які мають державне значення. Наші вихованці до моменту надходження в школу досягають високого рівня фізичного, розумового, морального, трудового, естетичного розвитку.

Особистісні якості дитини формуються в активній діяльності, і перш за все в тій, що на кожному віковому етапі є провідною, визначає його інтереси, ставлення до дійсності, особливості взаємин з оточуючими людьми. У дошкільному віці такою провідною діяльністю є гра. Вже на ранніх і молодших вікових щаблях саме в грі діти мають найбільшу можливість бути самостійними, за своїм бажанням спілкуватися з однолітками, реалізовувати і поглиблювати свої знання та вміння. Чим старше стають діти, чим вище рівень їх загального розвитку і вихованості, тим більш значущою є педагогічна спрямованість гри на формування поведінки, взаємовідносин дітей, на виховання активної позиції.

Через гру дитина входить у світ дорослих, оволодіває духовними цінностями, засвоює попередній соціальний досвід. Можна вважати, що в грі дитина отримує перші уроки колективного мислення. Ця обставина має принципове значення, якщо прийняти до уваги, що майбутнє дитини пов'язане із суспільною корисною працею, найголовніша риса якого – спільне, колек-

тивне вирішення завдань, спрямованих на досягнення спільної мети.

Працюючи над даною темою, ми ще більше переконалась у тому, що сюжетно-рольова гра-школа життєвого досвіду для малят. Виконуючи в ній різні ролі, діти не лише вчаться регулювати свої емоції та поведінку, взаємодіяти з іншими, імпровізують, проявляють творчість, а й пізнають світ професій, та застосовують набуті знання. Головне при цьому – мудре керівництво дорослого, який не втручається, а лише за потреби, м'яко спрямовує.

Список бібліографічних посилань

1. Бурова А. П. Організація ігрової діяльності дошкільнят у світлі вимог Базової програми. *Дошкільнє виховання*. 2009. С. 4–5.
2. Базовий компонент дошкільної освіти. Науковий керівник: А. М. Богуш. Авт.: Богуш А.М., Беленька Г.В., Гавриш Н.В., Шевчук А.С., Якименко Л.Ю. Київ: Видавництво, 2012. 26 с.
3. Міщук Л.І. Актуальність гендерного підходу в освіті. Київ, 2002. 185 с.
4. Котирло В.К., Титаренко Т.М. Роль дошкільного виховання в формуванні особистості. Київ: Знання, 1977. 48 с.
5. Карасьова К. Самодіяльні ігри дитини. Київ: Шкільний світ, 2011. 128 с.
6. Эльконин Д.Б. Психологія гри: монографія. М.: Педагогіка, 1978. 304 с.
7. Михайленко Н.Я. Проблема дошкільної гри: психолого-педагогічний аспект. Київ, 2011. 226 с.

References

1. Burova, A.P. (2009). Organization of play activities of preschool children in the light of the requirements of the Basic program. *Preschool education*, 10: 4-5.
2. Bogush, A.M., Belenka, G.V., Gavrish, N.V., Shevchuk, A.S., Yakimenko, L.Y. (2012). Basic component of pre-school education. Kyiv: Publishing House, 26 p. (in Ukr.).
3. Mishchik, L.I. (2002). The relevance of the gender approach in education. Kyiv, 185 p. (in Ukr.).
4. Kotirilo, V.K. (1977). The role of preschool education in personality formation. Kyiv: Knowledge, 48 p. (in Rus.).
5. Karasyova, K. (2011). Amateur games of the child. Kyiv: School world, 128 p. (in Ukr.).
6. Elkonin, D.B. (1978). Psychology of the game. Moscow: Pedagogy, 304 p. (in Rus.).
7. Mikhaïlenko, N. Ya. (2011). The problem of preschool play: psychological and pedagogical aspect. Kyiv, 226 p. (in Ukr.).

BRYKUN Lyudmyla,

tutor of preschool educational institution 74 "Lisova Pisnya", Cherkasy

STORY-ROLE-PLAYING GAME AS ONE OF THE METHODS OF EARLY CAREER GUIDANCE

Summary. *Introduction.* Game is a leading activity of preschool children. Game plays a prominent role in the physical, moral, labor and aesthetic education of preschoolers. It activates the child, promotes his/her life tone, satisfies personal interests and social needs. Game is the life of a child in which he/she learns to know the world and see himself/herself in this world. If the role of the child in the game is huge, then in the future the child will try to occupy a high and better position in society.

Purpose. To consider and substantiate the organization of play activities in pre-school institutions through early career guidance in the game.

Methods. In the research theoretical and empirical methods are used.

Results. The personal qualities of the child are formed in active role game, and above all in the fact that at each age stage is the leading one, determines his interests, attitudes to reality, and peculiarities of relations with others. At preschool age, such a major activity is game. Already in the early and young ages, it is in the game that children have the greatest opportunity to be independent, at will to communicate with their peers, to realize and to deepen their knowledge and skills. The older the children become, the higher the level of their overall development and upbringing, the more significant is the pedagogical focus of the game on the formation of behavior, relationships of children, the upbringing of an active position.

Conclusion. Working on this topic, we are even more convinced that the story-role-playing game is a life experience for kids. Playing different roles in it, children not only learn to regulate their emotions and behavior, interact with others, improvise, show creativity, but also learn the world of professions, and apply the acquired knowledge. The key to this is the wise guidance of an

adult who does not interfere, but only when necessary, gently directs.

Keywords: *game, game activity, theatrical play, career guidance, early learning method.*

*Одержано редакцією 21.01.2020
Прийнято до публікації 11.02.2020*